

การเจริญกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรืองได้

พันเอกหญิง วาสุณี อับนตรพีระ
R13009

สพพทานิ ธมฺมทานิ ชินาติ การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้าเคยได้ยินคำกล่าวเช่นนี้มานานแล้ว และเข้าใจความหมายดีพอสมควร แต่ตลอดชีวิตที่ผ่านมาได้มีโอกาสทำทานในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ยังไม่ได้มาถึงจุดนี้สักที จนกระทั่งได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าจึงได้ซาบซึ้งธรรมะในข้อนี้

ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นพยาบาล เริ่มรับราชการตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ เป็นต้นมา โดยนิสัยใจคอจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ ทำงานทุกอย่างด้วยความมุ่งมั่นและเป็นคนเจ้าระเบียบจนลือชื่อ งานใดที่รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาจะต้องสำเร็จเรียบร้อยทันเวลา อะไรที่ไม่ถูกไม่ควรจะไม่ปล่อยให้ผ่านเลย ถ้าพบเห็นจะต้องเข้าไปช่วยเหลือแนะนำ บางครั้งเข้าไปช่วยทำได้อะไรก็ทำ บำเพ็ญตนเช่นนี้มาตลอดระยะเวลา ๒๖ ปี ซึ่งตลอดเวลาเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีแต่ความเครียด ในสมองครุ่นคิดถึงแต่เรื่องงาน ปล่อยวางไม่ได้ บางครั้งเคยมีความคิดว่า ทำไมเราต้องมาแบกโลก แบกภาระทุกอย่างไว้บนบ่า อยากจะปล่อยวางบ้างก็กลัวจะเสียชื่อ เพราะทั้งชีวิตรับราชการได้ชื่อว่า เป็นคนที่ทำงานสมบุรณ์แบบ งานใดที่รับผิดชอบจะไม่เคยพลาด จึงต้องรักษาไว้เรื่อยมา และก็เป็นเรื่องแปลกที่ยิ่งมุ่งมั่นก็ยิ่งถูกเพ่งเล็ง งานใดที่ได้รับจะต้องมีข้อจำกัด ไม่เคยได้งานที่สะดวกสบายเหมือนคนอื่น ไม่จำกัดด้วยเวลาก็จำกัดด้วยบุคลากร หรือจำกัดด้วยทรัพยากร ถ้าจังหวะดวงตกจะจำกัดเสียทุกอย่าง บ่อยครั้งที่ทำงานให้หลงด้วยทรัพยากรในกระเป๋าสตางค์ เรียกว่างานแต่ละชิ้นกว่าจะสำเร็จได้ต้องผ่านอุปสรรคเลือดตาแทบกระเด็น ที่สำคัญเป็นความทุกข์ทรมานทางใจมาตลอด ในส่วนของสามีก็เช่นกัน เขาเป็นคนใจเย็นอารมณ์ดีไม่เคยโกรธใคร มองคนในแง่ดีกว่าข้าพเจ้ามากมาย แต่ก็มีอุปสรรคในการทำงานเช่นกัน ระยะเวลาที่มีการพิจารณาเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งก็ดูจะติด ๆ ขัด ๆ เสมอมา

ช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ คือ ต้องเสียบิดาได้ด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง สามีเป็นผู้อำนวยการฯ มา ๑๔ ปี ยังไม่มีโอกาสขยับ ตัวเองก็ถูกกดดันในด้านหน้าที่การงานจนทนไม่ได้ จึงตัดสินใจขออนุญาตสามีลาออกจากราชการ

ซึ่งเขาก็นินยอมเพราะรู้ว่าโดนมรสุมมากมายมาตลอดเวลา ช่วงนั้นในราวเดือนมีนาคม ๒๕๔๐ ข้าพเจ้ากลับมาจากพาคณแม่ไปเยี่ยมญาติที่จังหวัดลำปางพอดี และเป็นช่วงเลापักร้อน หลังจากข้าพเจ้าตัดสินใจจะลาออก ก็มีความรู้สึกที่ตนเองควรจะไปนั่งกรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อ เป็นการทำให้จิตใจดีขึ้น ให้ตัวเองได้มีเวลาคิดวางแผนให้กับชีวิตต่อไป จึงแะไปที่วัด ๆ หนึ่งซึ่งสอนในเรื่องกรรมฐานเช่นกัน แต่ได้รับการปฏิเสธเนื่องจากมีไ้เวลาที่ทางวัดจัดให้มีการปฏิบัติ ข้าพเจ้าแะงแะง แต่โดยนิสัยที่เป็นคนมุ่งมั่นตั้งใจแล้ว ต้องทำให้ได้ จึงนึกไปถึงหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่อจรัญ ที่รุ่นน้องเคยให้มาอ่านตอนคุณพ่อป่วยและตัวเองได้นำบทสวดพาหุงมหากาญ ของหลวงพ่อมาสวดต่ออายุคุณพ่อได้ระยะหนึ่ง ว่าขนาดบทสวดยังให้ผลดีขนาดนี้ หากเราไปนั่งปฏิบัติที่วัดคงจะยิ่งดีมาก เท่าที่รู้มาทางด้านปฏิบัติธรรมของฆราวาสเขาก็เปิดรับทุกวันอยู่แล้ว (ปัจจุบันถ้าปฏิบัติ ๗ วัน ต้องเข้ามาในวันโกน ถ้าปฏิบัติ ๓ วัน ต้องเข้าในวันศุกร์) จึงหิ้วกระเป๋าไปที่วัดและตั้งใจปฏิบัติ ๗ วัน โดยไม่ลังเล สามิขั้บรรดมาส่งแล้วให้กลับทันที นัดมารับอีกครั้งเมื่อครบ ๗ วัน ระหว่างปฏิบัติข้าพเจ้าก็พบเหตุการณ์ประหลาด สามารถระลึกกฎแห่งกรรมที่ตนเองเคยทุบหัวปลาตุกในสมัยเด็ก ทำให้เลิกกินปลาตุกพร้อมกับตั้งใจถือศีล ๘ ทุกวันพระ และได้ทำมาจนเท่าทุกวันนี้ (จากเรื่อง “เวลา” ในหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๒) ซึ่งนั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าเริ่มตั้งใจทำความดีละความชั่วทั้งปวง (ให้มากที่สุด) และทำให้บริสุทธิ์ โดยยึดหลักคำสอนของหลวงพ่อไว้ในใจตลอดเวลา พยายามใช้สติกำกับจิตทุกเวลาทุกอิริยาบถ ได้บ้างหลุดบ้าง แต่จะหลุดมากกว่าได้ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ารับทราบคำสอนของหลวงพ่อผ่านทางอาจารย์พรทิพย์ ผู้ฝึกปฏิบัติให้และจากหนังสือกฎแห่งกรรมเท่านั้น ที่ได้ฟังจากปากหลวงพ่อตรง ๆ ยังไม่มี ด้วยศรัทธาที่เริ่มจากจุดนี้ ข้าพเจ้าจึงชักชวนลูกน้องที่ใกล้ชิดมาปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวันที่ ๔-๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ และในคืนวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ หลวงพ่อรุณามาเป็นองค์ประธานในพิธีรับกรรมฐานให้พวกเรา ทั้ง ๆ ที่คณะของข้าพเจ้ามีผู้ปฏิบัติเพียงแะ ๘ คนเท่านั้น ทันทีที่เห็นหลวงพ่อ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเหมือนพบคุณพ่อของตนเอง ข้าพเจ้าน้ำตาไหลจนกลั้นไม่อยู่ ต้องยกกระดาษขึ้นซับตลอดเวลาซึ่งน้อง ๆ ที่อยู่เ็นพิธีก็แปลกใจกันทุกคน ในคำเทศนาของท่านวันนั้น แสดงว่า ท่านรู้ทุกอย่างที่เกี่ยวกับข้าพเจ้า โดยเฉพาะเรื่องการทำงาน และท่านยังได้กรุณาให้พรข้าพเจ้าได้เป็นพันเอกด้วย นับจากวันนั้นถึงวันนี้ครบ ๑ ปีพอดี คำอวยพรของหลวงพ่อก็เป็นจริง ขณะนี้ข้าพเจ้าติดยศพันเอกแล้ว

ในส่วนของสามีนั้น เมื่อข้าพเจ้ากลับจากปฏิบัติธรรม ได้ชักชวนให้สวดมนต์บทพาหุงมหากาญ ใส่บาตรทุกวันและให้ถือศีลปฏิบัติธรรมด้วย ซึ่งเขาก็ทำได้ แต่ในช่วงแรก ๆ จะลื

บ่อยต้องคอยเตือนกันว่าวันไหนเป็นวันพระ มาตอนหลังเขาจะจำได้ และบางครั้งกลับเตือนข้าพเจ้าเสียเอง ช่วงเข้าพรรษาที่ผ่านมา สามี่มีความมุ่งมั่นที่จะถือศีล ๘ อย่างเคร่งครัด วันไหนเป็นวันพระ จะตื่นเข้ามาใส่บาตรและตั้งใจรักษาศีล ซึ่งทำได้ค่อนข้างดี ดาวต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าชวนเขามารับหลวงพ่อบุญที่ท่านมาเทศน์ให้เด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กที่ราชบุรีฟัง หลวงพ่อบุญพาให้พรสามี่ของข้าพเจ้าให้เป็นนายพล เราทั้งสองคนเริ่มเชื่อมั่นว่าจะต้องได้เป็นแน่ ประมาณวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าและคณะนำผ้าป่ามาทอดที่วัดอัมพวัน ท่านก็เรียกสามี่ว่า “ท่านนายพล” หลายครั้ง

เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๔๑ สามี่ข้าพเจ้าถูกรถบรรทุกชน รถที่ขับมาแลถอยเบี่ยงชนิดที่ทุกคนหน้ารถยุบขนาดนี้ก็คิดว่าคนที่นั่งมาคงไม่รอด แต่สามี่และน้องที่นั่งมาด้วยกันบาดเจ็บเล็กน้อย ซีโครงหักคนละ ๑ ซีเท่านั้น ข้าพเจ้ามั่นใจว่ากุศลจากการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า และสามี่รวมทั้งบารมีของหลวงพ่อบุญ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เคารพของเราทั้งสองคน ช่วยคุ้มครองไว้จึงไม่ถึงกับเสียชีวิต ข้าพเจ้าโทรศัพท์ แจ้งข่าวให้หลวงพ่อบุญทราบ ท่านได้กรุณาแผ่เมตตาให้สามี่ด้วย หลังจากเกิดเหตุราว ๒ อาทิตย์ สามี่ของข้าพเจ้าก็ได้รับพระราชทานเลื่อนยศเป็นนายพลตรี ข้าพเจ้ายังได้นำเครื่องหมายยศมาให้หลวงพ่อบุญเพื่อเป็นสิริมงคล หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็นำลูกน้องมาปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอีกครั้งในวันที่ ๓-๖ ธันวาคม ๒๕๔๑ และได้ฟังเทศน์ของหลวงพ่อบุญ ซึ่งท่านกล่าวถึงผลที่เกิดกับผู้ปฏิบัติกรรมฐานอย่างตั้งใจจริงคือ

๑. จะเป็นผู้มีกิริยามารยาทเรียบร้อย นุ่มนวล มีสัมมาคารวะ พูดจาสุภาพอ่อนหวาน จะไปก็ลาจะมาก็ไหว
๒. จะมีความกตัญญูกตเวทิต่อบิดามารดา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ รวมถึงรู้คุณประเทศชาติ สถานที่และบุคคลที่เคยช่วยเหลือเรา
๓. จะเป็นผู้ที่เคารพผู้อาวุโส รู้จักเลียงทางให้กับผู้หลักผู้ใหญ่ มือไม่อ่อน พบคนเฒ่าคนแก่หรือพระสงฆ์ก็จะยกมือไหว้ ไม่เดินผ่านเลย
๔. เป็นคนซื่อสัตย์ ไม่คดโกงและจะละอบายมุขทุกอย่าง ไม่ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องดีงาม
๕. เป็นผู้ที่เสียสละ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ไม่เอาเปรียบผู้อื่น
๖. เมื่อตนเองปฏิบัติได้ผลดี จะชักชวนคนในครอบครัวคนใกล้ชิดสนิทสนมให้มาปฏิบัติตาม เพื่อให้ได้ผลอย่างที่ท่านประสบบ้าง
๗. จะไม่โอ้อวดริษยา หรือไม่โลภอยากได้อะไรมากเกินไปกว่าที่มีอยู่แล้ว

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าประจักษ์แก่ใจว่าเป็นความจริง เพราะตลอดเวลาและทุกอิริยาบถ พวกเราจะพยายามสำรวจระวังและนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อเสมอ เป็นการใช้สติกำกับจิต นับจากวันเริ่มฝึกมาจนถึงวันนี้ เพียงปีกว่าเท่านั้น ข้าพเจ้าและคนใกล้ชิดได้รับอานิสงส์จากการปฏิบัติธรรม เป็นความสุขความดีงามในจิตใจมากมาย ซึ่งส่งผลให้ชีวิตของข้าพเจ้าและสามีประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและครอบครัว ที่สำคัญที่สุด ข้าพเจ้าได้พ้นจากกรรมที่ทำงานซึ่งมีปัญหามากมายมาสู่ที่ซึ่งสบายใจกว่า ได้ทำงานที่ตนรัก และไม่ต้องขัดแย้งกับผู้ร่วมงาน แล้วไม่ต้องลาออกจากราชการอีกด้วย ซึ่งในยุค IMF นี้ หากลาออกอาจจะมีปัญหาอื่นตามมาอีกมากมาย ทุกคนที่ใกล้ชิดข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าการปฏิบัติธรรมที่ตั้งใจอย่างแท้จริง สามารถร่นระยะเวลาของการใช้หนี้กรรมลงได้ ข้าพเจ้าจึงได้อธิษฐานจิตไว้ว่า ชีวิตที่เหลืออยู่จะอุทิศให้กับการเผยแผ่ธรรมะตามแนวสติปัญญาที่หลวงพ่อดีสั่งสอนข้าพเจ้าและลูกศิษย์ทุกคน ในทุกรูปแบบที่ทำได้ เพื่อเป็นการตอบแทนคุณของพระพุทธศาสนา ที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวจิตใจของข้าพเจ้าตลอดมา และเพื่อทดแทนพระคุณของอาจารย์คือ หลวงพ่อจรัญ ให้ได้ชื่อว่า เป็นศิษย์ที่ดีของท่านคนหนึ่ง

บทความนี้ข้าพเจ้าเขียนขึ้นเพื่อถวายเป็นเครื่องสักการะแด่ “หลวงพ่ोजรัญ” พระอาจารย์กรรมฐานองค์แรกของข้าพเจ้า เนื่องในวาระครบรอบวันเกิดปีที่ ๗๑ เพื่อให้ทุกท่านได้รับรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาท่านอาจารย์ได้กรุณาให้ธรรมะเพื่อเป็นทานแก่มวลมนุษย์นับหมื่นนับแสนคนมาแล้ว ท่านได้ชี้แนวทางที่ถูกต้องดีงามให้ลูกศิษย์เดินมาเป็นเวลานาน วันข้างหน้าหากพวกเรามีช่วยกันเผยแผ่ธรรมะในทางที่ถูกที่ควรจะไม่เป็นการอกตัญญูต่อครูบาอาจารย์หรือ เราจงมาช่วยกันพัฒนาจิตใจและเสกคนให้เป็นคนเหมือนดังเจตนาของหลวงพ่อ และเพื่อจรรโลงธรรมะของพระพุทธเจ้าที่ว่า “สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง” โดยทั่วหน้ากันเถิด....